

De hoop van de kinderdoop **(Zondag 27 HC)**

*Liturgie zondagmiddag 26 mei 2013
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (trinitarisch)
Psalm 146:1,2,3
Gebed
Lezen: Handelingen 2:36-47
Gezang 170:1,2
Lezen: Handelingen 16:25-34
Liedboek 20:5,7
Tekst: Zondag 27 HC
Verkondiging
Psalm 103:1,2-v,5-m,6,7 (vs 1 schoolpsalm gr 1-8)
Geloofsbelijdenis
Psalm 131
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 141
Zegen van God (Sint Patrick)

Het laatste sprankje hoop is verdwenen.

Met die woorden maakte de burgemeester van Zeist zondag duidelijk dat de twee lichamen die eerder die dag gevonden waren inderdaad de lichamen waren van de twee broertjes, Ruben en Julian. Velen hadden net als de moeder op een goede afloop gehoopt. Maar het ergste scenario bleek waar: voordat de vader de hand aan zichzelf sloeg, heeft hij zijn twee zoontjes gedood. Een verschrikkelijk drama, heel Nederland leeft er intens in mee.

Maar nu dan?

Ja, het liefst een stille tocht...

Vorbereidingen werden er al voor gepleegd.

Dat is onze manier geworden om met zinloos geweld om te gaan.

Een stille tocht, die uiting geeft aan onze onmacht, èn boosheid.

Toch besliste de familie anders.

Geen stille tocht.

Wel de vraag om allemaal vanavond tussen 7 en 8
een kaarsje voor het raam te zetten.

En daarin verbonden met die moeder te laten merken
dat we deze twee jongens, Julian en Ruben, niet willen vergeten.

Door heel Nederland branden er vanavond dus lichtjes voor het raam.

Zoals er kaarsjes kunnen worden gebrand in een roomse kerk.

Kaarsjes die het gebed voor een gestorvene begeleiden.

Gebed om voorspraak van een heilige.

Zodat het beter met die persoon zal gaan, ergens daarboven...

Veelzeggend: geen stille tocht, maar een teken van... ja toch van hoop.

Geen protest, maar een gebed.

Geen woedend neerkijken op een vader die dít met zijn kinderen doet...

maar een kwetsbaar verlangen dat er meer is,

dat het niet stopt daar waar wij er niks meer aan kunnen doen.

“Is dat kinderlijk?” – die vraag las ik op internet, los van deze situatie.

“Waarschijnlijk wel, maar ik voel me er goed bij.”

Nou, in feite zit je dan al heel dicht bij waar het om gaat in de doop.

De doop vertelt namelijk niet het verhaal van jou zelf, en jouw geloof.

Nee, de doop vertelt het verhaal van Jezus – zo hoorden we vorige week.

En dat wordt vanmiddag alleen nog maar duidelijker.

Nu we het speciaal hebben over de kínderdoop.

Liever gezegd: een doop die ook voor de kinderen is bedoeld.

Die reactie: “Is dat kinderlijk? Ja, maar ik voel me er goed bij...”

Juist als ik ondergedompeld word in verdriet, komt dit naar boven.

Blijkt het kinderlijke het wezenlijke.

Nee, dan hoeven we geen voorspraak te doen bij een heilige.

Maar dan brengen we wel onze kinderen bij Jezus.

En verlangen we ernaar dat *Hij* ze zegent.

Maar mensen nog aan toe, voordat we zóver zijn!
Dan moet eerst wel echt alle hoop vervlogen zijn.
Want dit kinderlijke, dat ligt ons normaal natuurlijk helemaal niet.
Wij willen wat dóen.
Zelfs in zo'n verdrietige situatie als de vermissing van de broertjes.
Dan gaan we mee helpen zoeken... dagenlang, als het moet.
En als dat niet meer hoeft, dan gaan we protesteren in een stille tocht...
Stop met dit zinloos geweld!
Want we willen iets dóen.
We willen koste wat het kost geloven dat we iets kúnnen doen.

Totdat we een stem horen die ons dringend toeroept:
lieve mensen, láát je alsjeblieft redden uit deze verziekte wereld.
Alleen dan is er hoop, voor jullie volwassenen en voor jullie kinderen.
En ook voor ieder die het verder maar horen wil.

*

[2]

Laat je redden!
Die boodschap klinkt allereerst binnen de kerk.
Dus nu niet meteen denken aan al die anderen, die niet geloven.
En hopen dat ze dat alsnog gaan doen.
Prima, maar eerst wijzelf, zoals we hier zitten vanmiddag.
Die verziekte wereld, die zit zomaar ook heel diep in óns.

Moet je je voorstellen, daar op die eerste Pinksterdag.
Een stelletje mannen en vrouwen hadden zich afgezonderd.
Waren al 10 dagen vooral aan het bidden geweest.
Hadden zich duidelijk vervreemd van de Joodse gemeenschap.
Al kwamen ze nog steeds in de tempel, ze waren duidelijk anders.
En dan ineens klinkt het alsof het enorm begint te waaien.

En mensen toen waren al niet anders dan die van vandaag.
In een mum van tijd ziet het rond dat huis waar die wind wordt gehoord
zwart van de mensen.
Kerk-mensen, wel te verstaan.
En even later horen al die mensen een preek
die uitloopt op een regelrechte aanklacht:
degene die jullie kwam redden, hebben jullie uit de weg geruimd.
Oftewel: jullie hebben jullie eigen ondergang bezegeld.

Pas geleden ontsnapte er een zeer giftige slang, ergens in Zeeland.
En prompt moest iedereen deuren en ramen sluiten.
En werd er antigif geregeld.
Stel dat iemand toch gebeten werd,
dan moest –ie zo snel mogelijk dat antigif krijgen toegediend.
Nou, de slang bleek nog steeds in de woning van de eigenaar te zijn,
werd daar later die dag aangetroffen in de wasmachine...
Maar het had ook zomaar anders kunnen gaan.
En dan was dat antigif beslist geen overbodige luxe.
Petrus zegt tegen die duizenden kerkmensen daar vóór hem in feite:
Jullie zijn met z'n allen doodziek,
maar het antigif dat jullie kon redden
hebben jullie als waardeloos weggegooid.
Dus zijn jullie nu ten dode opgeschreven.

Kijk, ook in de kerk willen we zo graag iets dóen.
En dat mag ook, daar is helemaal niets mis mee.
Maar daar begint het niet.
Het begint daar dat je je in Gods armen stort.
Dat je ziet, hoort, proeft hoe diep afhankelijk je bent van Hem.
Dat je leven ten dode opgeschreven is.
Ook al ben je kerngezond. Ook al heb jij nog steeds werk.
Ook al is jouw huwelijk wél goed, is het in jouw gezin wél veilig.

Dat door de zonde ook jouw leven door en door is verziekt.
En dat jij daar zelf helemaal niks aan kunt doen.
Ja, dat je zelfs de hardnekkige neiging hebt
om degene die er wél wat aan kan doen, weg te duwen uit je leven.
Natuurlijk, je gaat wel naar de kerk, je leest wel je bijbel.
Maar intussen hou je nog steeds zelf je broek op, om zo te zeggen.
Jij weet hoe het zit, en hoe het moet...
En je doet zo goed mogelijk je best om daarnaar te leven.

Misschien heb je zelfs wel de mond vol over Gods genade.
Je preekt erover, week in week uit – zoals ik heb gedaan.
En opeens lig je op de bodem van je bestaan,
en je ontdekt hoezeer je zelf ook mensen hebt weggezet,
in een hoek gezet, veroordeeld –
en jezelf daarmee probeerde te rechtvaardigen...
Nee, dat lag niet aan de oppervlakte,
ik had het zelf nauwelijks in de gaten.
Maar op het moment dat alles me uit handen werd geslagen,
er weinig meer van me over was dan een zielig hoopje mens...
in het stikke donker ging het licht aan:
wat heb ik gedaan?
En ik kon alleen nog maar sméken om genade.

Maar datzelfde zie je ook gebeuren búiten de kerk.
Die gevangenebewaarder in Filippi.
Die zijn leven waarschijnlijk keurig voor elkaar had.
Vanavond nog had hij zijn ronde gedaan.
En alle gevangenen zaten keurig in hun cel, de deuren goed op slot.
Nog even speciaal gekeken naar die twee mannen
die voor grote onrust hadden gezorgd in de stad.
Op hen moet je extra goed letten, zo was hem te verstaan gegeven.
En dus had hij die ergens diep weggestopt, met hun voeten in een blok.

De stadsbestuurders konden op hem rekenen:
die konden echt geen kant meer op.
Leken het trouwens zelf ook wel prima te vinden.
Ze zongen nota bene liedjes in het holst van de nacht.
De andere gevangenen werden er helemaal rustig van!
Zoiets had –ie nog nooit meegemaakt.
Als íets toch geen kwaad kon dan was het wel dát.
Voldaan viel de gevangenbewaarder in slaap.

Maar het volgende moment staat alles er compleet anders voor.
Een hevige aardbeving heeft alle deuren van de gevangenis opengezet.
En alle boeien van de gevangenen schoten los.
Een nachtmerrie zoals je die zelf niet verzinnen kunt.
Zoiets kón gewoon niet, natuurlijk.
Nee, maar het gebeurde dus wél.
Alles waar deze cipier op had vertrouwd, wankelde.
Zelfs zó dat hij geen andere weg meer zag
dan de hand aan zichzelf te slaan.

Net als die vader van Julian en Ruben...
Voordat je zóver komt!
De foto toonde een allervriendelijkste man.
Die doet geen vlieg kwaad... zou je denken.
Dus wat is er gebeurd dat hij wèl kwaad deed, en niet zo'n beetje ook?
Jarenlang al werd er bij instanties aan de bel getrokken, zo blijkt.
Werd de grond hem te heet onder de voeten?
Besepte hij dat de bal bij hem werd gelegd, en mogelijk ook terecht?
Dat alles waar hij in geloofde begon te wankelen?
Dat hij alles kwijt dreigde te raken waar hij voor had geleefd?
En dat hij dan ook nog eens als de zwarte piet zou worden weggezet?
Wat nu trouwens ook alsnog gebeurt,
maar dat maakt hij niet meer mee.

Het gaat me er niet om om deze vader nu goed te praten, zeker niet.
Maar beseffen we dat we allemaal in die positie terecht kunnen komen?
Dat alles wankelt waar we in hebben geloofd,
waar we voor hebben geleefd?
Al dan niet door onze eigen schuld...
Maar wie heeft er géén schuld?
Is dat misschien nog wel ons grootste probleem?
Dat wij denken dat wij het wel goed doen, maar dat die ánder...

Waarom is dat gezin van die gevangenebewaarder blij
dat hij tot geloof gekomen is?
Zelfs 'buitengewoon verheugd', staat er...
Terwijl zij er niet voor gekozen hebben.
Al die andere huisgenoten.
Mogelijk waren daar kinderen bij...
Dat had in ieder geval zomaar gekund.
Al zijn huisgenoten worden gedoopt,
zonder dat zij er om hebben gevraagd.
En ze zijn nog blij ook! Overgelukkig zelfs.
Merken ze aan hun heer, merken ze aan hun vader,
merken ze aan hun man
dat hij nu pas echt leeft, dat hij daadwerkelijk geréd is –
en zij daarom ook?
En dat dat kennelijk nodig was –
zonder dat ze dat zelf eerder in de gaten hadden?

Hoe goed rédden wij het eigenlijk zelf?
Als het er op aankomt...
Wat gebeurt er wanneer zekerheden wankelen?
Ons werk bijvoorbeeld...
Onze gezondheid...
Hebben we dan nog steeds hoop?

Niet maar hoop op een goede afloop,
maar de hoop waarmee God ons wil helpen,
de hoop die juist heel sterk naar voren komt in de kinderdoop?

*

[3]

Ja, want juist in onze onmacht ontdekken we onze redding.
Kleine kinderen, babytjes nog... wat hebben die te bieden?
Wat kunnen die dóen waardoor ze in leven blijven?
Helemaal niets natuurlijk!
Maar precies hetzelfde geldt voor ons allemaal.
Met al onze inspanningen, zelfs binnen de kerk, redden we het niet.
Sterker nog: als we niet oppassen, graven we daarmee ons eigen graf.
Degene die ons moet redden, duwen we weg, brengen we om zeep.
Ikke zelf doen...

En wat is nu het wonder van de doop?

Wat is nu de hoop die juist zichtbaar wordt in de kinderdoop?

Dat – vers 36 – die Jezus die u gekruisigd hebt,
intussen wel door God tot Heer en messias is aangesteld.

In het beeld van de doop:

dat juist waar wij compleet failliet gaan, kopje onder in onze zonde,
we boven komen in een heel nieuw leven, dat ons wórdt gegeven.

Daar waar je denkt:

nu is het afgelopen, nu is zelfs het laatste sprankje hoop verdwenen,
daar blijkt juist compleet nieuwe hoop tevoorschijn te komen.

Hoop die niet meer gebaseerd is op wat wij zelf kunnen, of ook doen,
maar van a tot z op wat Gód kan, en wat Hij wil doen.

Want voor u is de belofte...

wélke belofte?

De belofte van de heilige Geest!

De belofte dat Hij in je komt wonen en werken.

Dat Hij het gaat doen.

Dat Hij om te beginnen, HC 27, het geloof werkt in je hart.

Dat dat dus niet iets is van jezelf.

Want daar kun je nog steeds onzeker van worden:

O, nou moet ik geloven, en geloof ik dan wel genoeg want mijn leven ziet er niet zo uit als dat van mijn broeder, of zuster...

Nee, zelfs dat geloof is iets wat Góð je wil geven.

Ja, wat Hij je dus belóóft!

Dus nu ook niet gaan zitten afwachten tot Hij dat een keer aan je geeft.

Nee, Hij belooft het je.

Hij reikt het je aan.

En je hoeft het alleen maar dankbaar aan te pakken.

Het geloof te aanvaarden, zoals Hand.2:44 nu heel mooi is weergegeven.

Kijk, en daarin staan volwassenen en kinderen dus op één lijn.

Daar op die Pinksterdag is er geen enkel onderscheid.

Toen die wind begon te waaien, stroomden de mensen er op af.

Maar dat waren vast niet alleen volwassenen.

En al die mensen, zonder onderscheid, krijgen dit te horen.

Laat je redden, geef het op om nog langer zelf je broek op te houden.

Hier, je mag het hebben, het is voor jou,

maar het is ook voor je kinderen...

Omdat dit op geen enkele manier afhangt van jouzelf,

maar puur iets is wat God je wil geven, en wat Hij in je leven wil doen.

Ja, wat Hij in complete gezinnen wil doen, zie de gevangenisbewaarder.

Waar een compleet andere toon gaat klinken.

Waar een heel nieuwe blijdschap komt:

wow, wat is God goed voor mij, voor ons, dat *Hij* ons wil redden.

Dit is dus genade... laat het kinderlijk zijn, maar dit is pas goed!

[4]

Ja, oké, klinkt mooi misschien.

Maar wat koopt zo'n moeder daarvoor?

En die arme Ruben en Julian, ze hadden nog een heel leven vóór zich...

Wat kopen ouders in onze gemeente daarvoor,

die een kindje kwijtraakten voordat het hier op aarde kon gaan leven?

Als God ons dan zo graag wil redden, met onze kinderen,

waarom gebeuren dit soort erge dingen dan?

Wat is dit voor een God?

Nou, een God die dit niet maar laat gebeuren,

terwijl Hij onbewogen in de hemel zit.

Nee, dát is de Heer, dát is de messias van je leven, die je wil redden:

Degene die zichzelf liet afslachten, op een gruwelijke manier.

En Hij hing daar compleet te kijk.

Er werd geen lint gebruikt om nieuwsgierig publiek op afstand te houden,
iedereen kon zich ongegeneerd aan zijn leed vergapen.

Stel die vraag dan nóg eens:

wat is dit voor een God die dit laat gebeuren?

Wat is dit voor een vader, die dat met zijn eigen Zoon doet?

Nou, in dit geval een vader die zijn Zoon er volledig in heeft gekend.

Koste wat het Hem zou kosten zocht juist die Zoon ons op in onze nood.

En koos Hij er doelbewust voor om hier zélf kapot aan te gaan.

Zich niet te laten redden uit dit verdorven mensengeslacht.

Maar afgeslacht te worden,

en weggestopt, niet in een duiker,

maar veel erger nog: verbannen naar de hel.

Voor ons, om óns ervan te redden.

Wat een verziekte wereld is dit. Doodziek.

Daar praat God niet overheen, daar gaat Hij zelf aan onder door.

En als Híj het dan over hoop heeft,
dan is dat dus nooit meer goedkoop,
dan is dát pas echt hoop op een goede afloop. Voor eeuwig.
Hoop die je nu nog niet ziet.
Maar die al wel voor je klaar ligt.
En waar zijn eigen Geest je hoogstpersoonlijk brengen zal.

Kijk zo naar de doop.
Ontdek de hoop juist van de kinderdoop.
Als iemand in staat is
om zelfs het grootste kwaad mee te laten werken ten goede,
dan is God dat wel.
Ook al zie je het niet... maar dat zag je bij Jezus ook niet.
Terwijl er in de hele mensengeschiedenis geen groter kwaad was dan dat.
Maar als er íets op een ongekend mooie manier ten goede is ingezet,
dan is het wel dat! (Aad Kamsteeg)
En jij zit dááaraan vast.
Dat is nu precies waar de doop over gaat.
Jouw doop vertelt dit verhaal.
Geeft dat geen hoop?

*

[5]

Kijk, en die hoop doet leven.
Vanuit je eigen failliet blijkt de Geest nu ook echt een belófte!
Wat je bij die gevangenisbewaarder heel mooi ziet.
De blijdschap die er in dat gezin is. Enorm.
Maar ook de gastvrijheid: hij neemt Paulus en Silas mee naar zijn huis,
en zet hun een goede maaltijd voor.
Zie ook eens hoe liefdevol hij hun wonden verzorgt.
De baas van de gevangenis gaat voor gevangenen op de knieën.

Dezelfde Geest herken je in die eerste christelijke gemeente.

Het slot van Handelingen 2.

Mensen lieten zich massaal dopen – oké, maar wat heb je er nú aan?

Nou, dat wordt wel duidelijk.

Er ontstaat echte gemeenschap, diepe verbondenheid,

open en eerlijk het leven met elkaar delen,

blijdschap die in alles de toon aangeeft...

Kinderen die nog lang niet alles snappen, ervaren hoe veilig het hier is.

Jongeren die lang niet alles meemaken wat er in de kerk gebeurt

voelen haarfijn aan dat deze omgang met elkaar echt is.

En nu niet alsnog afhaken, en zeggen:

zie je wel, dat red ik dus nooit, dat redden wij dus nooit...

Nee, dat klopt dus ook, dit redden wij ook niet.

Maar dit gebeurt er bij mensen die zich laten redden.

Ook voor u en voor jou is deze belofte, zegt Petrus.

Dan vallen alle verschillen weg.

Geen enkele reden meer om jezelf beter te vinden dan een ander.

Man, je was allemaal ten dode opgeschreven...

maar je mag ook állemaal weer gaan leven.

Hoe gaaf is dat?!

Dan is er dus hoop, ook voor jou, ook voor mij.

Dan word ik weer kinderlijk onbevangen.

Nieuwsgierig naar wat de heilige Geest in mijn leven wil gaan doen.

En wat Hij in uw en jouw leven wil gaan doen.

Dan volgen wij van Gods barmhartigheid steeds meer het lichtend spoor.

Amen.